

INTRÁČIK

Občasnik Školského internátu
pri Hotelovej akadémii v SNV

15. ročník
2021/2022
I. číslo

Úvodník

Milí žiaci, milí čitatelia, po dlhšej odmlke sa opäť stretávame pri čítaní nášho internátneho občasnika. Realita pandémie zasiahla naše životy vo všetkých sférach a naruby obrátila aj život v internáte. Aktivity, na ktoré ste boli zvyknutí, sa realizujú v menšej miere s nižším počtom účastníkov, niektoré sme dokonca museli kvôli epidemiologickým opatreniam odložiť na dobu po... Pojem DOBA PO sa dostáva do našich slovníkov a chcem veriť, že príde skoro.

Posledné číslo Intráčika sme ešte počas prvej vlny epidémie, keďže ste na internáte fyzicky ani neboli prítomní, vydali v online verzii. Mali sme čo povedať, či napísať, a tak vďaka online priestoru sme vydali netradičné číslo Intráčika. Následne nás zaskočila druhá vlna a tá pohltila väčšinu energie ako u mňa, tak aj u kolegov na zabezpečovanie dodržiavania opatrení, aby sme pre Vás vytvorili čo najbezpečnejšie miesto pre vzdelávanie a záujmovú činnosť. To sa nám podarilo, ale paradoxne na záujmovú činnosť zostalo menej času. Nepodarilo sa ani vydať internátny časopis.

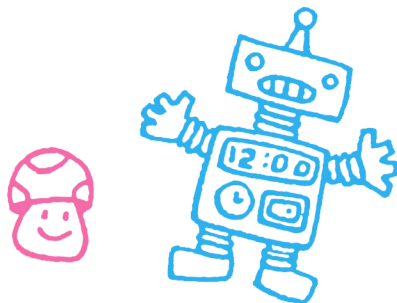
Naučili sme sa ale žiť aj v mimoriadnej situácii a hoci veľa našich zabehnutých spôsobov sa muselo zmeniť, našli sme už aj viac priestoru, ako Vám pomôcť využiť voľný čas a snažili sme sa Vám ponúknuť aj pestrú výchovno-vzdelávaciu činnosť. No keďže nie ste len z hotelovej akadémie, ale ste zo všetkých stredných škôl

nášho mesta, zabezpečiť bezpečné prostredie pre Vás bolo prvoradou úlohou, čo nebolo vždy jednoduché a vyžadovalo to nasadenie všetkých zamestnancov internátu. Ako sa to darilo, posúďte sami. No vždy to záviselo a aj bude závisieť od spolupráce s Vami. Možno Vás veľa vecí, ktoré doba so sebou priniesla obmedzuje, ale verte, že vychovávatelia, vrátnici, upratovačky, ale aj kuchárky, ich robia pre Vás, lebo chcú, aby ste sa tu cítili ako doma, veď ste tu päť dní z týždňa.

O tom, čo sa nám v tomto školskom roku podarilo, ako vnímate život okolo seba a dokonca ako Vás internát ovplyvnil, sa dočítate v aktuálnom čísle občasnika. V čase, kedy píšem úvodník, sa zdá, že toto číslo si opäť prečítate len na stránke našej školy /www.hotelovkasnv.edupage.org/. No keď sa opäť vrátite na internát, radi Vám ho ponúkneme aj v tlačenej verzii.

Prajem Vám príjemné čítanie a ešte krajšie vianočné prázdniny!

Mgr. Radovan Štapinský

COVID-19

COVID-19 alebo koronavírus postihol celú našu planétu, je to niečo, s čím musíme žiť. Skončí to niekedy, alebo budeme s tým žiť navždy? Každý z nás si dáva tieto otázky.

Nikto nevie, či to skončí alebo nie, či je to len obyčajná chrípka alebo je za tým niečo úplne iné. Každý to nazýva ináč. Niektorí hovoria i to, že ak sme prežili vtáčiu chrípku, mor, prežijeme aj to. Iní zas tvrdia, že je to nejaká látka, ktorá bola vypustená v Číne. Každý človek čaká, kedy sa definitívne skončí celá táto situácia a môžeme dať všetkému „DOVIDENIA“ a hlavne rúškam. Rúška nás chránia. Nie je to vec, aby si vyzeral/a lepšie, je to hlavne ochrana, ktorá zabezpečí čo najmenšie riziko dostať COVID-19.

Čo sa týka nás študentov, tak nás choroba zastihla najviac. Pre pandémiu koronavírusu sme museli zostať doma a učiť sa online, čiže cez počítač. Niektorým to možno vyhovovalo, iným zase nie. Toto obdobie nebolo veľmi ľahké ani pre nás študentov, učiteľov, či žiakov vysokých, alebo základných škôl. Pre nás, študentov stredných škôl, to bolo náročné deň-čo-deň sedieť za počítačom a učiť sa, ale mnohým sa takéto vyučovanie páčilo. Toto vyučovanie mal každý rád, pretože sme sa mohli poradiť s ostatnými spolužiakmi, napísať si či popripade zavolať. Mne, ako žiakovi strednej školy, sa učilo dobre, nebolo to vynikajúce, ale ani zlé,

malo to svoje plusy i mínusy. Niektorí vedol s učiteľom a ostatnými žiakmi videohovor, iní zas komunikovali len cez posielanie úloh a učiva. Môj názor na takéto učenie je, že už by som sa takto nechcel učiť znova. Viem povedať o tom svoje a určite aj ostatní. Teraz, keď sme znovu v škole, je to už úplne iné. Učitelia zisťovali, ako sa nám učilo, či nám to vyhovovalo, väčšina mojej triedy odpovedala, že to bolo veľmi dobré a chceli by to ešte raz. Učitelia sú nadšení, že môžu učiť a polovica z nás je sklamaná, že sedíme zase v laviciach.

Štefan Širgel

Comeback

Mnohí z vás poznajú môjho brata Lacka, no mňa už nie /a možno už ani Lacka - dodatok redakcie/. Volám sa Anička Krištofčová a už to boli tri roky, čo som maturovala na Javorke a odišla z internátu. A prečo vám píšem? Kedysi som bola tiež súčasťou redakčnej rady a intráckeho rádia a to ma viedlo k štúdiu žurnalistiky a keďže som vychodila bilingválne gymnázium tak rovno v Anglicku.

Aj mňa ovplyvnila pandémia. V Anglicku to ale začali brať vážnejšie oveľa neskôr ako na Slovensku. Keď u nás už týždne boli zatvorené školy, my sme ešte sedeli v našej školskej redakcii a pozerali každú tlačovku Britského premiéra Borisa Johnsona, kedy sa rozhodne zatvoriť školy a miesta, kde sa zdržiava veľa ľudí, naša univerzita bola posledná v kraji, ktorá bola ešte stále otvorená. Preto som sa rozhodla sama izolovať, napísala som svojim lektorom a tí to rešpektovali. O niekoľko dní nato sa univerzita zatvorila. To vzbudilo veľa otázok. Čo s našimi prácami, ktoré sme mali odovzdať? Keďže žurnalistika vyžaduje kontakt s ľuďmi a využitie mnohých zariadení zabezpečených univerzitou (fotoaparáty, štúdio, svetlá, kamery, mikrofóny, Adobe programy a mnoho ďalšieho), veľa našich prác nám proste zrušili. Taktiež aj skúšky, ktoré mali byť v máji, niektoré chcú zabezpečiť online tak, aby k nim mal prístup naozaj každý a to aj zo zahraničia. Vlastne všetky lekcie sa presunuli online a naši lektori robia veľa preto, aby sme stále

dostali kvalitné vzdelanie, za ktoré si platíme (áno, štúdium v Anglicku nie je zadarmo, platí sa školné cca 10 tisíc eur na rok).

Cesta na Slovensko bola veľmi komplikovaná. Požiadali sme o repatriáciu, keďže moje pôvodne naplánované lety boli zrušené, prepadli mi aj lístky na autobusy a vlaky. Stále sa zhoršujúca situácia a arogantní Angličania tomu nepomáhali. Nikto nenosil rúška a aj napriek výzve, aby ľudia nevychádzali von, si užívali pláž a (na Anglicko veľmi nezvyčajné) pekné počasie. Na transport sme čakali dva týždne, kým sme sa dostali do poradia, aj to potom, ako sme s kamarátkou obvolali všetky veľvyslanectvá, konzuláty, ministerstvá... No po troch dňoch cesty sme skončili v štátnej karanténe, kde sme po piatich dňoch boli testovaní a s negatívnym výsledkom prepustení. Našťastie sme už doma a pripravení pokračovať v našich povinnostiach.

Ak by ste tiež chceli študovať v Anglicku, no máte nejaké pochybnosti, či nezodpovedané otázky, kľudne sa mi ozvite. Zatiaľ buďte v bezpečí, dodržiavajte bezpečnostné pokyny, aby ste sa čím skôr mohli vrátiť na milovaný/nenávidený internát a tvoriť ďalšie spomienky, nad ktorými budete s láskou po rokoch spomínať (alebo aj nie).

/Príspevok, ktorý nám Anička poslala na začiatku pandémie, no z objektívnych dôvodov ho zverejňujeme až teraz./

Anička Krištofčová

Netradičná stužková slávnosť

Ako už všetci dobre vieme, táto doba je náročná na organizovanie rôznych spoločenských udalostí, medzi ktoré patrí aj stužková slávnosť. Nám, žiakom zo 4.L, sa to podarilo. A chcem sa s vami podeliť o tento zážitok.

Navštevujem SOŠ ekonomickú, odbor ekonomické lýceum. Od prvého ročníka sme mali určený dátum, rezervovanú sálu, kameramana a všetko potrebné. Peniaze sme si sporili už od prvého ročníka. No prišla situácia, ktorú nikto nečakal. Počas posledných dvoch rokov online vzdelávania sme stále dúfali, že sa na stužkovej všetci stretneme. V septembri sme nastúpili do školy plní očakávania, ako sa bude situácia vyvíjať. Zistili sme, že okolnosti nie sú priaznivé, a preto sme sa rozhodli rezerváciu sály zrušiť. Dali sme hlavy dokopy a vymysleli sme niečo úplne extra výnimočné. Hľadali sme miesto, kde sa dajú dodržať všetky pandemické opatrenia a našli Spišský hrad. Po mnohých telefonátoch a mailoch sme si dohodli

termín 20. september 2021. Prišiel deň D. Pekne oblečení, upravení sme došli na naplánované miesto. Počasie bolo krásne, čo len umocnilo výnimočnosť tohto aktu. Na nádvorí bol pripravený stolík s vankúšom, na ktorom boli umiestnené stužky. Do pripravených pohárov sme naliali sekt. Túto chvíľu s nami preživali aj pani riaditeľka, zástupkyňa a pani triedna učiteľka, ktorá nám slávnostne pripla stužky. Boli prečítané básničky o každej z nás a ďakovná reč. Túto netradičnú stužkovú máme zachytenú na fotkách. Dievčatá sa na malú chvíľu cítili ako princezná. Páčilo sa nám to všetkým. Po tomto slávnostnom akte sme sa presunuli do reštaurácie Venuša, kde bol pripravený chutný obed. Po ňom nastal čas lúčenia. Na druhý deň sme sa ocitli v bežnom školskom dni, ale myslou stále boli na Spišskom hrade.

A toto je ponaučenie pre každého: Ak sa naozaj chce, dá sa všetko.

Viktória Repelová

Prehliadka mesta Spišská Nová Ves

Dňa 11. 10. 2021 sme skúmali krásy námestia Spišskej Novej Vsi. Prvá zastávka bola pri budove mestského divadla - Redute. V budove je kaviareň a reštaurácia - Sonáta. V minulosti bol pod touto budovou tunel pre koče. Druhá zastávka pri spoznávaní mesta, v ktorom študujeme, bola pri Levočskej bráne, ktorá bola v minulosti súčasťou Provinčného domu - niekedy radnice. Ďalšia zastávka bola pri cirkevnom gymnáziu a za ňou bola štvrtá pri evanjelickom kostole, kde sa zachovala knižnica so vzácnymi knihami. Piata

zastávka bola pri najvyššej kostolnej veži v strednej Európe, ktorá meria 87 metrov, zároveň je v strede námestia a aj parku. Potom sme sa zastavili pri mieste prianí na pamiatku majstra Konráda, ktorý v 14. - 15. storočí založil najznámejšiu gotickú kovolejarskú dielňu na Spiši. Posledná zastávka exkurzie žiakov prvých ročníkov bola pri fontáne, kde mladí ľudia radi trávia čas, najmä v lete.

Sofia Hutňanová
Vanesa Halčinová

Výstup na kostolnú vežu

Po dvojročnej koronapauze sa nám dňa 28. septembra opäť podarilo uskutočniť výstup na kostolnú vežu Rímskokatolíckeho kostola Nanebovzatia Panny Márie v Spišskej Novej Vsi.

Na každom poschodí veže sme si mohli vypočuť krátku prednášku, či už o budovaní konkrétnej veže alebo o iných významných budovách mesta.

Hoci 155 schodov v niektorých z nás vyvolávalo závrate, po prekročení posledného schodu sa neistota rozplynula a pastvou pre oči sa stali nádherné výhľady z balkónov orientovaných na všetky svetové strany. V najvyššom bode veže sme sa ocitli pod ochranou štyroch apoštolov, ktorých podobizeň bola zrkadlená v majestátnych sochách nadľudskej veľkosti.

Dozvedeli sme sa, aký význam má každý zo zvonov umiestnených vo zvonici a ich zvuk sme mali možnosť počuť na vlastné uši priamo v centre diania.

Zaujímavosťou bolo, že pred vyhorením bola veža nižšia a postavená v inom štýle, ako ju poznáme teraz. Pri jej rekonštrukcii mali obyvatelia mesta dokonca možnosť vybrať si z dvoch návrhov, a teda si vybrali ten, ktorým sa dnes Spišská Nová Ves pýši.

Pri zostupe strmými schodmi sme museli byť veľmi obozretní a jeden druhého navzájom povzbudzovať.

Cieľ exkurzie, ktorým primárne bolo získať nové poznatky najmä z oblasti histórie miesta nášho prechodného

pobytu, sa bezpochyby podarilo naplniť, ba dokonca doplniť o úžasný zážitok, vytvorenie nových kamarátskych vzťahov a prekonanie samých seba.

Katka Koščáková

Psychológia pocitov

POCITY. Má ich každý z nás, no niekedy by sme boli radšej, keby neboli. Občas by sme jednoducho chceli nič necítiť. Kráčať životom bez zbytočných zastávok. Sú dni, kedy ich berieme ako **PRÍŤAŽ.** Ako niečo zbytočné a nezmyselné. Prečo ich vlastne máme? Na čo sú dobré? A čo vlastne znamenajú?

Cítenie je azda jedným z najvýznamnejších znakov **BYTIA** a **LUDSKOSTI.** Bez pocitov by existencia človeka nebola možná. **KAŽDÝ** človek cíti. Aj ten, ktorý na pohľad vyzerá ako skala a neprejavuje záujem o nič navôkol. Takí paradoxne cítia najviac, len to v sebe skrývajú. **NIČ,** čo v sebe dusíme, pre nás nie je prospešné. A pocity **NIE SÚ** na to, aby nám ubližovali. Hoci si to mnohokrát myslíme, pretože ich nesprávne chápeme. Pocity nás majú predovšetkým **CHRÁNIŤ.**

Na svet prichádzajú deti s plačom. Zdravotníci by pravdepodobne vedeli povedať, prečo to tak je, no ja si budem zastávať myšlienku, že vytrhnutie z prirodzeného prostredia v maternici v nich vzbudzuje **STRACH** - ktorý má chrániť pred nebezpečenstvom -, pretože sú doslova vhození do niečoho úplne nového, a preto plačú. Avšak, akonáhle sa ocitnú v náručí mamy, upokojia sa. Tam sa ukazuje pravdepodobne najhlavnejší z pocitov, ktorým je **LÁSKA.** Tá má zázračné účinky a koniec koncov, každý túži po láske. Tu sa črtá aj odpoveď na otázku: čo je zmyslom života? Zmysel života je

vlastne niečo, pre čo chceme žiť, a teda niečo, čo je našim životným cieľom. Aby život mal zmysel, malo by byť cieľom každého z nás nájsť lásku, prejavovať lásku, darovať lásku a konať s láskou.

No nemôžeme podceňovať ani význam ostatných pocitov. **RADOSŤ** je veľmi dôležitá v každodennom živote. Bez nej by sme sa nevedeli usmievať. Nemohli by sme ísť za zmyslom života. Nedokázali by sme milovať.

Avšak, nemenej dôležitý je aj úplne protichodný pocit - **SMÚTOK.** Ten pociťujeme, keď sa nám nedarí, alebo veci nejdú podľa našich predstáv. Smútok nám pomáha vážiť si radostné chvíle a nebrať ich ako samozrejmú.

Ďalším významným pocitom je **NÁDEJ.** Tá nám dáva **SILU** do života a **VIERU** v lepšie zajtrajšky. Vďaka nej si môžeme vytyčiť vysoké ciele a ťahať sa za nimi, až kým ich nedosiahneme. A aj keď sa nám možno nepodarí dosiahnuť ten vysoký cieľ, čím bude vyšší, tým ďalej sa dostaneme. Preto by sme nikdy nemali mať obavu z výberu vysokých cieľov.

Často nás však sužuje pocit **SKLAMANIA.** Mnohí si pomyslia, že je to príliš krutý pocit a lepšie by bolo bez neho. Sklamanie nám však vo svojej podstate čistí chodníky od falošných a neprajných ľudí, ktorí nám závidia všetky naše úspechy. Otvára nám oči a ukazuje, čo vo svojom živote rozhodne nechceme.

Pocit HNEVU je často sprevádzaný silnými prejavmi. Hnev je najlepším učiteľom sebakontroly a sebadisciplíny. Je ťažké ho zvládať, no kto sa snaží a chce, dokáže to. A to je výhra. Môžeme povedať, že hnev ide ruka v ruku so SKLAMANÍM. Taktiež otvára oči a ukazuje nám, čo sa nám nepáči a čomu sa máme vyhýbať.

Pocity nám nemajú ubližovať. Ale musíme ich AKCEPTOVAŤ. Pocity ukazujú veci také, aké sú. Preto je prvý dojem a teda prvý pocit z danej veci alebo človeka taký dôležitý. Pocity musíme PRIJAŤ a snažiť sa ich správne CHÁPAŤ. O koľko by bol predsa život jednoduchší, keby sme sa RIADILI tým, čo cítime. Povedali ľudom,

na ktorých nám záleží, že ich máme radi. Boli šťastní bez toho, aby sme sa báli, že nás niekto uvidí. Keby sme NESCHOVÁVALI smútok a hnev, ale povedali ľudom, ako na nás pôsobí ich správanie a čo nám to spôsobuje. Sme predsa ĽUDIA. NAJDOKONALEJŠIE stvorenia na tejto zemi. My jediní sa dokážeme ROZPRÁVAŤ. A práve to je častokrát kameň úrazu. Chýba nám KOMUNIKÁCIA. HOVORME o svojich pocitoch. Hovorme o nich s POKOJOM. Ale taktiež nezabúdajme počúvať ostatných. Budme k sebe milí v tomto svete plnom zlych vecí.

Katka Koščáková

Turnaj v stolnom tenise

V školskom roku 2021/2022 pri dodržiavaní základných protipandemických opatrení, ktoré boli nevyhnutné (pretrvávajúce pandémie) sa uskutočnil stolnotenisový turnaj. Boli sme nadšení, že sa konečne môžeme športovo realizovať a porovnať si svoje sily. Dievčatá neprejavili športového ducha a zúčastnili sa v malom počte.

Dievčatá sa umiestili v takomto poradí:

1. miesto Viktória Repelová
2. miesto Martina Dudová
3. miesto Jana Hudáková

Chlapci boli súťaživejší, a preto sa ich prihlásilo o trošku viac. Vyrad'ovacie duely boli dramatickejšie a plné napätia. Chalani si to užívali a úplne sa nechali

vťahnuť do športového diania.

Poradie chlapcov bolo nasledovné:

1. miesto René Böhms
2. miesto Štefan Širgel
3. miesto Martin Fiolek

Víťazom srdečne gratulujem. Teším sa, keď sa v novom roku stretne a zažijeme mnoho nových zábavných chvíľ strávených pri turnajoch, kvízoch a rôznych súťažiach. Za mnohých žiakov z internátu môžeme povedať, že toto nám počas pandémie chýbalo.

Viktória Repelová

Povedať drogám NIE!

Na prelome mesiacov október a november sa konala výtvarná súťaž „Povedať drogám NIE!“, kde účastníci svojím estetickým cítením i tvorivou šikovnosťou tlmočili varovanie pred nebezpečenstvom drog a úskaliaми závislostí.

V súťaži sa umiestnili nasledujúci žiaci:

1. miesto Sarah Vašková
2. miesto Ali Al Alawin
3. miesto Mário Krenický

Víťazom blahoželáme a dúfame, že inšpirovali aj našich čitateľov.

1. miesto

3. miesto

2. miesto

Mráz

Je neskoro v noci
a ja snívať chcem,
tak okno otvorím,
keď zaspať nemôžem.

Chladivý mráz
skúma každý záhyb môjho tela,
keď nemôžem spať,
najradšej by som odletela.

Do zasneženej noci hľadím
s kamennou tvárou,
s odhodlaním obrovským
a nádejou vrelou,

že raz sa splní
môj najvzácnejší sen
a ja víťazoslavne
do neba odlietnem.

Mráz sa rozlieha
po celej miestnosti,
tak malý
a zároveň taký obrovský.

Nádherné obrazce
vytvára po okne,
tíško len čaká
na to, až vypukne.

Cítim ostrosť jeho chladu,
keď do pľúc mi prichádza,
uvedomujem si, že je silný súper,
niet nad ním víťaza.

A možno, že áno,
že je niečo silnejšie.
Pomaly svitá a prichádza ráno,
slnko svieti jasnejšie.

No čas, ten neplynie pomalšie,
ukazuje, že je pán,
nemilosrdne berie všetko,
aj čo patrí nám.

A mráz stále neopúšťa
sídla ľudských životov,
nechce odísť, bojí sa,
že by stratil otrokov.

Radšej okno zatvorím
skôr, ako sa zmocní mňa,
ukradne mi sny a túžby
a všetko, v čo som verila.

Katka Koščáková

Veselý kútik

Janko príde do školy a učiteľka sa ho pýta:

- Janko, z čoho máš takú veľkú modrinu na hlave?
- Ale, uštipla ma osa...
- Z toho takú veľkú modrinu mať nemôžeš.
- To mám z toho, že ju chcel ocko zabiť lopatou, ale nestihol.

Učiteľka sa pýta Deža:

- Dežko a čo vy doma robíte vtedy, keď vypnú prúd?
- Nič, pani učiteľka. Zapálime sviečku a pozeráme televízor.
- Ako sa volal Pribinov syn? - pýta sa pani učiteľka.
- Pribináčik, - odpovie žiak.

Učiteľka sa pýta Jožka, syna mafiána:

- Jožko, máš šesť jablák a sused ti z nich zoberie tri jablká. Čo ti zostane?
- Šesť jablák a mŕtvy sused.

- Dežko, nebojíš sa, že ťa nechám prepadnúť? Čo bude z teba?

- Mafián. Potom sa budete báť vy mňa.

Status chlapca na Facebooku: "Máme matiku a nudím sa."

Komentár od učiteľa: "Pod' k tabuli, Jožo!"

Učiteľka sa pýta Jožka:

- Vymenuj mi 5 živočíchov žijúcich vo vode.
- Delfín...
- A ďalej?
- Jeho mama, otec, brat a sestra.

Žiak dostal jednotku z odpovede z geografie. Učiteľka mu povie:

- Daj žiacku knižku.

Žiak :

- Nevieť kde je.

Spolužiak mu povie:

- Tu máš moju.

Redakčná rada

Mgr. Radovan Štapinský
Tomáš Halkovič
Katka Koščáková
Viktória Repelová
Štefan Širgel

